

דף לט.

עין משפט א.ב.

או"ח סימן תמז סעיף ב

ב. ד. המערב לשני ימים טובים של גלויות או לשבת ויו"ט, אע"פ שהוא ערוב אחד לרוח אחת ולשני הימים, צריך שיהיה הערוב מצוי במקומו בליל הראשון ובליל השני כל בין השמשות. כיצד הוא עושה, מוליך ערובו בערב יו"ט או בערב שבת ומחשיך עליו ונוטלו בידו ובא לעיר אם היה יו"ט שמותר לו לשאת אותו דאין איסור הוצאה, ולמחר מוליכו לאותו מקום ומניחו שם עד שתחשך ואוכלו אם היה ליל שבת, או מביאו לעיר אם היה ליל יו"ט, משום שהם ב' קדושות ואינם כיום אחד שנאמר מליל ראשון קנה הערוב לשני ימים.

נאכל הערוב בראשון קנה הערוב ליום ראשון ואינו ערוב לשני.

ב. ה. ערב ברגליו ביום הראשון, צריך לערב ברגליו ביום השני, והוא שילך לשם¹ ויעמוד באותו מקום ויחשוב שם בלבו שקונה שם שביטה, ולא יאמר כלום משום שאסור לעשות שום הכנה מיום טוב לשבת או משבת ליו"ט אפי' בדבור.

וכ"ש שאינו יכול לערב בפת שלא ערבו בה ביום הראשון כיון שצריך לקרות עליה שם נמצא מכין מאחד לחברו.

ב. ו. ערב בראשון במאכל אם רצה לערב בשני ברגליו הרי זה ערוב, ואם רצה לערב בפת, צריך לערב באותה פת עצמה שערב בה בראשון, שאז אינו צריך לומר כלום, שכבר קרא עליה שם ערוב, וא"כ אינו מכין דבר בכך.

עין משפט ג.

או"ח סימן תמז סעיף א

א. יו"ט שחל להיות סמוך לשבת, בין מלפני השבת או אחריה, או שני

ו. היינו לאותו רוח אבל לרוח אחרת א"א כיון שלמקום זה אסור היה מאתמול ללכת, מ"ב אות י"ז.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

ימים טובים של גלויות יכול לערב שני ערובין בפעם אחת לשתי רוחות^ז, וסומך על איזה מהם שירצה ליום הראשון, ועל הערוב שברוח השני ליום השני.

וה"ה שמערב ערוב אחד לרוח אחד וסומך עליו לאחד הימים טובים, וביום השני יהיה כבני העיר וכאילו לא עשה ערוב, ויש לו אלפים אמה לכל רוח.

א. ב. במה דברים אמורים בב' ימים טובים של גלויות, אבל בשני ימים טובים של ר"ה הרי הם כיום אחד, ואינו מערב לשני הימים אלא לרוח אחת.

א. ג. יכול אדם להתנות על ערובו לומר ערוב זה לשבת זו אבל לא לשבת אחרת, או לשבת אחרת אבל לא לשבת זו, או לשבתות ולא לימים טובים או להיפך.

דף לט:

אור"ח סימן תקטו פעי"א

עין משפט ב.

א. א. אינו יהודי שהביא מתנה לישראל ביום טוב אם הדבר יש במינו במחובר או מחוסר צידה אסור לאכלו ביו"ט^ה גם למי שלא הובא

ז. משנה ערובין ל"ח. וא"צ לברר דעתו מערב יו"ט, דאמרינן יש ברירה והוברר הדבר למפרע, אולם אם בירר צד אחד ביום הראשון אינו יכול לילך באותו יום עצמו לצד השני, מ"ב אות ד'.

ח. מימרא דרב פפא בביצה כ"ד. וה"ה אם הביא למכור בעיר שרובה ישראל דלצורך הרוב הביאם. כה"ח אות א'.

ו. ודוקא במתנה אבל אם הישראל קצץ לו מעות שיביא לו דגים מערב יו"ט והא"י שהה והביאן ביו"ט מותרים לערב מיד ואין צריך להמתין בכדי שיעשו, ואם זה דבר שאין במינו במחובר או ניצוד מותר גם ביו"ט, דעכו"ם אדעתא דנפשיה קעביד. מ"א ס"ק ג'. והבית מאיר והמ"ב בביאור הלכה השיגו על המ"א ע"ש.

וכל שיש במינו במחובר או ניצוד חוששין שמא נתלש או ניצוד היום וגזרו בהם חכמים שמא יתלוש או יצוד, ואין תולין להקל שנתלש מאתמול כיון שרובן תולשין בו ביום.

בשבילו ט, ואפי' לטלטלו אסור, ולערב מותר בכדי שיעשו י.

א. ב. בשני ימים טובים של גלויות אם הביא לו ביו"ט ראשון מותר בליל יו"ט שני בכדי שיעשה.

הגה: ויש מחמירין לאוסרו עד מוצאי יו"ט שני, ונהגו להחמיר אם אינו לצורך כ אורחים וכדומה שאז יש להקל לאחרים ל שלא הובא בשבילם.

א. ג. הובא ביו"ט שני צריך להמתין עד מוצאי יו"ט ובכדי שיעשו, אבל בב' ימים של ר"ה או ביו"ט הסמוך לשבת מ אם הובא בראשון צריך להמתין עד מוצאי יו"ט ושבת ובכדי שיעשו.

א. ד. שיעור כדי שיעשו היינו כדי שילך האיני יהודי למקום שליקט י ויגמור המלאכה ויחזור לכאן.

אם נסתפק לו ס מהיכן הביאן הא"י, שיעורן כדי שיבואו מחוץ לתחום ע.

ט. דמוקצה כזה אפי' ר"ש מודה, כ"כ רש"י בביצה כ"ד ע"ב.

י. כדי שלא יהנה ממלאכת יו"ט וא"כ אסורים כל מיני הנאות, שהרי יש לחוש שיאמר לא"י לעשות לו מלאכה ביו"ט.

ו ואפי' עבר ונתן בפיו האוכל או שגג ונתן לפיו ולעס אותו אסור לו לבולעו אלא פולטו מפיו. מ"ב אות ה', ואפי' בירך כבר על זה אסור לו לבלוע דמוקצה כשאר אכילת איסור הוא.

ו ואפי' הדס אינו מריח בו לערב אלא בכדי שיעשו, רמב"ם פ"ב הלכה י"ד. ואפי' שמותר להריח בו במחבר כמ"ש השו"ע בסי' של"ו סעיף י"ד גם בשבת, שאני הכא דנעשית בו מלאכה ביו"ט, כ"כ הב"י בשם הר"ן.

כ. אם יש לו מאותו המין לא מקרי לצורך. מ"א ס"ק ו'.

ל. ו ואם יש צורך גדול וכדומה מותר גם לו. ט"ז ס"ק ב'. הגם שיש חולקים על הט"ז במקום צורך גדול יש להקל כהט"ז. כה"ח אות כ"ד.

מ. דבהם אפי' נשרו בזה אסורים בזה משום הכנה, או אפי' נצודו מאליהן. מ"א ס"ק ח'. ומ"ב אות י"ז.

מ"מ בנשרו מאליהן או ניצודו מאליהן א"צ להמתין במוצאי שבת או יו"ט בכדי שיעשו. נ. ו ואם הביאם רוכב על הסוס א"צ אלא כדי רכיבה על הסוס. מ"א ס"ק ט', ומ"ב אות כ'.

ו ואם המקום רחוק מהלך ג' ימים א"צ להמתין אלא יום אחד שלם כנגד יום השבת שנעשה בו האיסור. כה"ח אות ט"ל.

ס. הגם שזה ספיקא דרבנן ולקולא מ"מ כיון שיש לו מתירין החמירו בו בספיקו. כה"ח אות מ'.

ע. והוא שיעור מיל כמ"ש בסי' רס"א סעיף ב', וא"כ אם נסתפק לו מהיכן הביאו צריך להמתין שיעור ב' מילין של הלך ושיעור מיל של חזור, בנוסף לשיעור הלקיטה.